

Arrest

nr. 267 671 van 1 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, verklaart België binnen te zijn gekomen op 5 mei 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 mei 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 24 juni 2021 gehoord.

1.3. Op 29 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing 'verzoek kennelijk ongegrond'. Deze beslissing werd op 2 augustus 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heette u sinds uw geboorte M.(...) B.(...). U bent Roma van origine. U bent afkomstig uit Mala Dobranja, in het huidige Kosovo, en bezit de Servische nationaliteit. Tijdens de oorlog in Kosovo, meer bepaald in maart en april 1999, werd u door Servische militairen gedwongen om 's nachts lijken te ruimen en die vervolgens te begraven in massagraven. U bent ervan overtuigd dat er Albanezen in Kosovo zijn die in bezit zijn van beeldmateriaal waarop u te zien bent tijdens deze activiteiten. Uw broer A.(...) raakte vermist tijdens de oorlog. Sindsdien hebt u geen enkel nieuws meer van hem. In de zomer van 1999 – u vermoedt dat het in juli was – , toen de Albanezen terugkeerden naar Kosovo en de NAVO-troepen er hun intrede deden, sloeg u samen met heel veel andere Roma op de vlucht. U en uw familie trokken eerst naar Montenegro. Ongeveer een maand later vluchtte u met uw gezin verder naar Italië. U vond er werk en verkreeg er een verblijfsvergunning. In 2010 werd u in Italië veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar en 8 maanden nadat u schuldig was bevonden aan verkrachting van uw echtgenote. U houdt vol dat het om een valse aanklacht ging. Wegens goed gedrag werd u in 2016 vrijgelaten. Uw verblijfsrecht in Italië werd ingetrokken. U wilde hoegenaamd niet naar Kosovo terugkeren omdat u daar voor uw leven vreest. Vervolgens opteerde u ervoor naar Belgrado, Servië, terug te keren. Aangezien Servië de onafhankelijkheid van Kosovo niet erkent, bent u voor Servië een Servisch staatsburger. U vestigde zich in de gemeente Kanjiza, niet ver van de Hongaarse grens. Er woonden veel Hongaren. Met hen ondervond u geen problemen. U vond er een onderkomen in de woning van een oude man die zowel de Hongaarse als Servische nationaliteit bezat. Jullie deelden de woning. Uw broer die in Canada woonde, stuurde u geld op waarmee u de huur betaalde. Toen uw huisbaas zag dat u voor eten zorgde en de elektriciteitsfactuur betaalde, liet hij de huur vallen. Ook al bezit u alle mogelijke Servische identiteitsdocumenten, voor u voelt Servië niet aan als uw land. Wanneer Serviërs uw naam zagen, werd u scheef bekeken omdat men meende dat u een broer van Sali Berisha, voormalig president en eerste minister van Albanië, was. Toen u hen er vervolgens op wees dat u Roma bent en geen enkele band hebt met Sali Berisha, werd u niet geloofd vanwege uw Kosovaarse/Albanese tongval. U bent het Servisch bovendien slechts ten dele machtig. U kreeg vaak te horen dat u naar Kosovo of naar Albanië diende terug te keren. Om deze redenen liet u in 2017 uw naam veranderen in D.(...) M.(...). Zulks bracht echter geen verbetering in uw situatie. Van zodra u uw mond open deed, verraadde uw dialect uw afkomst. Daarnaast trok u de aandacht door uw donkere huidskleur. U zocht werk maar werd overal de deur gewezen. U hebt op een boerderij in de buurt gewerkt gedurende ongeveer een jaar. U melkte er de koeien. Het ging niet om regelmatig werk en gebeurde in het zwart. Verder werkte u enkele dagen in de bouw, eveneens in het zwart. U leefde vooral van de steun van uw broer in Canada. In 2018 en 2019 reisde u geregeld heen en weer naar België om uw ouders, Q.(...) en D.(...) B.(...) (O.V. xxx), die hier al geruime tijd verblijven, te bezoeken. U probeerde een leven op te bouwen in Servië maar slaagde daar niet in. Uw Servische burens bedreigden u continu. De hele tijd kreeg u te horen dat u naar Kosovo of Albanië moest terugkeren. Als u daaraan geen gevolg zou geven, zouden zij u slaan, doden of levend in brand steken. Na verloop van tijd dreigden Servische burens ook met fysiek geweld en brandstichting ten aanzien van uw oude huisbaas opdat hij u het huis zou uitzetten. Omdat hij bang was geworden door de negatieve aandacht die hij door u trok, vroeg hij u zijn woning te verlaten. Op 4 mei 2021 verliet u Servië een laatste keer. Op 6 mei 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.

U bent in het bezit van volgende documenten: uw Servisch paspoort op naam van D.(...) M.(...), uitgereikt op 19 maart 2018 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Servische identiteitskaart op naam van D.(...) M.(...), uitgereikt op 8 december 2017 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw Servisch rijbewijs op naam van D.(...) M.(...), uitgereikt op 30 december 2020 met een geldigheidsduur van vijf jaar; uw (verlopen) Joegoslavische identiteitskaart, uitgereikt te Lipjan op 14 december 1987 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw geboorteakte op naam van M.(...) B.(...), uitgereikt te Nis op 17 februari 2016; een (Servisch) nationaliteitsbewijs op naam van M.(...) B.(...), uitgereikt te Nis op 17 februari 2016; een beslissing van de gemeente Kanjiza d.d. 12 juni 2017 met betrekking tot uw naamsverandering; uw geboorteakte op naam van D.(...) M.(...), uitgereikt te Nis op 27 juli 2017; een (Servisch) nationaliteitsbewijs op naam van D.(...) M.(...), uitgereikt te Nis op 27 juli 2017; uw verlopen Italiaanse verblijfskaart; uw verlopen Italiaans rijbewijs.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u met fysieke en mentale problemen kampt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). U legde echter geen medische/psychologische attesten neer die deze problemen kunnen staven. Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Bijgevolg werden er u geen specifieke

steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Niettegenstaande u in het huidige Kosovo geboren bent, blijkt duidelijk uit uw verklaringen – ook al voelt het voor u zo niet aan (CGVS, p. 4) – en uit de door u neergelegde documenten dat u in het bezit bent van de Servische nationaliteit. Uw verzoek wordt dan ook ten aanzien van Servië beoordeeld.

Bij KB van 14 december 2020 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient erop gewezen dat de meest recente stempel in uw paspoort een inreisstempel in Hongarije op 14 december 2019 is. U verklaarde nochtans dat u op 4 mei 2021 uit Servië vertrok en daags nadien in België aankwam. Van deze reis bevinden zich geen stempels in uw paspoort. Nochtans mag redelijkerwijze verwacht worden dat hiervan zowel een Servische uitreisstempel als een Hongaarse inreisstempel in uw paspoort gezet werden. U verklaarde dat de paspoorten van alle busreizigers werden ingezameld en vervolgens aan de douanebeambte werden overhandigd. Wat er verder met uw paspoort gebeurde, weet u niet (CGVS, p. 9). Een dergelijke uitleg overtuigt niet, temeer daar uw paspoort tal van stempels aan beide zijden van de Servisch-Hongaarse grens bevat van 2018 en 2019. Deze vaststelling doet vermoeden dat u al veel langer in België verblijft en dat uw verzoek om internationale bescherming dan ook laattijdig is.

Voorts blijkt uit uw verklaringen en uit de stempels in uw paspoort dat u in 2018 en 2019 frequent heen en weer reisde tussen Servië en België. U verklaarde dat u telkens uw ouders die in België wonen, kwam bezoeken (CGVS, p. 9). Het feit dat u toen nooit een verzoek om internationale bescherming indiende en telkens vrijwillig naar Servië terugkeerde, terwijl u luidens uw verklaringen toen ook al geconfronteerd werd met dezelfde problemen als degene die aanleiding gaven tot uw vlucht anno 2021, ondermijnt de ernst van uw vrees.

Daarnaast kan er slechts weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met Servische bureaus, die u met de dood bedreigden indien u niet naar Kosovo of Albanië zou terugkeren en die ook uw huisbaas bedreigden omdat ze u niet langer in de omgeving wilden zien (CGVS, p. 10; 15-17). Niettegenstaande u van 2017 tot 2021 in Kanjiza woonde en frequent bedreigd door uw Servische bureaus aldaar, kon u van geen van hen zelfs maar een indicatie van hun identiteit geven (CGVS, p. 16). Zulks is weinig waarschijnlijk.

Wat er ook van zij, u hebt geenszins aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met Servische bureaus geen beroep kon – of bij een eventuele terugkeer naar uw land zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de Servische autoriteiten. U stelde naar aanleiding van de bedreigingen aan uw adres nooit naar de politie gestapt te zijn. U vreesde immers uw belagers die ermee bedreigd hadden uw hoofd af te hakken mocht u zoiets doen (CGVS, p. 17). Deze uitleg rechtvaardigt uw nalaten niet. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou (den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U voegde nog toe dat de politie geen 24 uur per dag aan uw zijde zal komen waken en dat de politie vooral uit Serviërs bestaat en dat u, indien u een klacht zou neerleggen, als Roma niet geloofd zou worden (CGVS, p. 17). Hierbij dient vooreerst aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Verder blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 31 maart 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210331.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk

gegarandeerd. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking, dat de kwaliteit van de politieonderzoeken erop vooruit gaat en dat corrupte politieambtenaren steeds vaker ter verantwoording worden geroepen. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon op dit gebied nog veel moet gebeuren en er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, wordt op dit terrein een zekere vooruitgang geboekt. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de instelling van de ombudsman (Protector of Citizens). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De kwaliteit van de interne politieonderzoeken is gestegen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. In november 2018 werd de nieuwe wet op gratis rechtsbijstand (Law on free legal aid) aangenomen, die in oktober 2019 in werking trad. Daarnaast bestaan er ook verschillende niet wettelijk geregelde mogelijkheden om kosteloze rechtshulp te verkrijgen. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden, dit via de nodige wetgevende initiatieven, anticorruptiestrategieën en bijbehorende actieplannen. Ofschoon er zich nog problemen voordoen op het vlak van de tenuitvoerbrenging van het beleid, beschikt Servië ondertussen over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van de maatregelen. Vooruitgang wordt hierdoor geboekt op dit terrein. In mei 2019 werd de bestaande Wet op het anticorruptieagentschap herzien (Law on the prevention of corruption of Law on the anti-corruption agency). De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. In maart 2018 werd een nieuwe wet inzake de bestrijding van georganiseerde misdaad, terrorisme en corruptie van kracht, die voorziet in gespecialiseerde diensten, o.a. op gerechtelijk niveau, om corruptiezaken te onderzoeken en te vervolgen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voor wat betreft uw economische problemen – u hebt nooit officieel gewerkt in Servië – dient te worden opgemerkt dat u er wel degelijk in slaagde in uw levensonderhoud te voorzien. Gedurende ongeveer een jaar – ook al ging het niet om regelmatig werk – ging u koeien melken in een naburige boerderij. U werkte ook enkele dagen in de bouw. Verder leefde u vooral van de steun die u ontving van uw broer in Canada (CGVS, p. 11-12). Bovendien was u in de mogelijkheid om in 2018 en 2019 frequent tussen Servië en België heen en weer te reizen. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Servië Algemene Situatie van 31 maart 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_servie_algemene_situatie_20210331.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Servië, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Servische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert een aantal strategieën met bijhorende actieplannen ter verbetering van de moeilijke socio-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan

naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. Vooral op het gebied van de uitreiking van identiteitsdocumenten voor Roma in Servië zien wij de voorbije jaren een aanzienlijke progressie. Om de toegang tot de gezondheidszorg bij Roma te faciliteren werd door het ministerie van Gezondheidszorg tevens een systeem van gezondheidsbemiddelaars op poten gezet die als tussenpersoon functioneren tussen de gemeenschap en de gezondheidszorg. Volgens de OVSE heeft dit systeem een concrete en meetbare verbetering wat betreft de gezondheidsstatus van de Roma-gemeenschap met zich meegebracht. Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat meerdere gemeenten in Servië ook lokale actieplannen voor de integratie van de Roma hebben aangenomen en dat met de steun van de Europese Unie talrijke nieuwe projecten ter bevordering van de inclusie van de Roma uitgewerkt en uitgevoerd worden. In 2018 werd zo in Servië het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. Het voorziet in garanties op de implementering van algemene, brede ontwikkelingsdoelstellingen op het lokale (gemeentelijke) niveau. Sindsdien zijn op lokaal niveau (in de 11 aangeduide gemeentes) een aantal programma's daadwerkelijk aan het lopen die bijdragen aan de verbetering van de Roma in het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen, cultuurleven, Op 26 juni 2018 vond tevens het 2018 National Platform on Roma Integration in Serbia plaats, waaraan vertegenwoordigers van centrale en lokale instanties, van de burgermaatschappij, van de Roma-gemeenschap en van de media deelnamen en waar de verdere lokale implementatie van het Romabeleid in Servië werd besproken. Tevens zijn er in Servië meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Voor klachten omwille van discriminatie op basis van etnische afkomst kunnen Roma zich weder richten tot de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan worden gewezen op het bestaan van de Commissaris voor de Bescherming van de Gelijkheid, die reageert op klachten van discriminatie en mag overgaan tot het opstarten van een rechtszaak, wat bij gevallen van discriminatie jegens Roma ook daadwerkelijk reeds gebeurd is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten tonen uw identiteit, uw naamswijziging, uw afkomst uit Kosovo en uw huidige Servische nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan. Ook uw jarenlang verblijf in Italië wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- Zijn medisch dossier (stuk 2);
- Een kopie van de identiteitskaart van zijn vader (stuk 3);
- Het rapport "*Roma in the Republic of Serbia: The Challenges of Discrimination*" van Minority Rights Group Europe van maart 2021 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Het beroep betreft de beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Servië – waarvan verzoeker de nationaliteit beschikt niettegenstaande hij in het huidige Kosovo is geboren (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vragen 5 en 6 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS), p. 4) – werd bij koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgesteld als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De bewijslast rust in dit geval op de verzoeker.

2.3.4. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond verklaard omdat (i) de meest recente stempel in verzoekers paspoort een inreisstempel in Hongarije op 14 december 2019 is, terwijl hij verklaart op 4 mei 2021 uit Servië te zijn vertrokken en daags nadien in België te zijn aangekomen, hetgeen doet vermoeden dat hij al veel langer in België verblijft en dat zijn verzoek om internationale bescherming dan ook laattijdig is; (ii) uit verzoekers verklaringen en stempels in zijn paspoort blijkt voorts dat hij in 2018 en 2019 frequent heen en weer reisde tussen Servië en België en het feit dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming indiende en vrijwillig terugkeerde naar Servië, terwijl hij luidens zijn verklaringen toen ook al geconfronteerd werd met dezelfde problemen als degene die aanleiding gaven tot zijn vlucht *anno* 2021, zijn vrees ondermijnen; (iii) weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met

Servische buren van 2017 tot 2021, die hem met de dood bedreigden indien hij niet naar Kosovo of Albanië zou terugkeren en ook zijn huisbaas bedreigden nu verzoeker van hen zelfs geen indicatie van identiteit kan geven; (iv) verzoeker hoe dan ook geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen met Servische buren geen beroep kon – of bij een eventuele terugkeer naar zijn land zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door Servische autoriteiten vermits hij verklaart nooit naar de politie te zijn gestapt, terwijl dit redelijkerwijze van hem kan worden verwacht en uit de beschikbare informatie blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet; (iv) wat betreft verzoekers economische problemen – hij heeft nooit officieel gewerkt in Servië – dient te worden opgemerkt dat hij er wel degelijk in slaagde in zijn levensonderhoud te voorzien, hij in de mogelijkheid was om in 2018 en 2019 frequent tussen Servië en België heen en weer te reizen, de beschikbare informatie aantoont dat heel wat Roma in Servië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie ondervinden, maar deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kan worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van de Roma en uit deze beschikbare informatie geconcludeerd kan worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bovendien geenszins zonder meer kan worden afgeleid dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden en (v) de documenten die verzoeker voorlegt zijn identiteit, naamswijziging, afkomst uit Kosovo en zijn huidige Servische nationaliteit aantonen, alsook zijn jarenlang verblijf in Italië, dewelke niet ter discussie staan.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u met fysieke en mentale problemen kampt (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). U legde echter geen medische/psychologische attesten neer die deze problemen kunnen staven. Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Ten onrechte tracht hij, waar hij andermaal verwijst naar zijn diabetes en het feit dat hij het mentaal ook zeer zwaar heeft waarvoor psychologische begeleiding *“zou gepast kunnen zijn”*, immers te

laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielaanvraag op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Uit het door verzoeker bijgebrachte medisch dossier (verzoekschrift, stuk 2) blijkt immers niet dat verzoekers medische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit dossier wordt enkel verwezen naar verzoekers diabetes. Nergens in het dossier wordt daarentegen melding gemaakt van psychologische problemen. Evenmin wordt in dit dossier melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde dossier niet aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat na om inzake het voorgaande verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt er zich in het verzoekschrift toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn voormelde klachten en het hieruit voortvloeiende, volgens hem, kwetsbaar profiel. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn kwetsbaarheid.

In dit verband merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker in de vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 juni 2021, geen melding maakte van zulke noden. Op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken, antwoordde hij immers ontkennend (zie 'Vragenlijst "*bijzondere procedurele noden*" DVZ d.d. 7 juni 2021, vraag 1). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat de persoonlijke onderhouds van verzoeker op normale wijze plaatsvonden. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hebben enig bezwaar geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde hij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers (psycho-)medische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker, en dit in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Immers uit het medisch dossier dat verzoeker voorlegt (verzoekschrift, stuk 2) blijkt dat hij wel degelijk werd opgevolgd voor zijn diabetes in Servië en hiervoor een behandeling kreeg. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker, gelet op hetgeen volgt, *in casu* geen elementen bijbrengt waaruit blijkt dat er substantiële redenen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd.

2.3.6.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de kennelijke ongegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een geprononceerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.6.2. Vooreerst dient erop gewezen dat uit de artikelen 48/3, § 1 en 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt, samen met de commissaris-generaal, vast dat hoewel verzoeker is geboren in het huidige Kosovo en ondanks het feit dat verzoeker het zo niet aanvoelt (administratief dossier, CGVS, p. 4), uit verzoekers verklaringen en neergelegde documenten blijkt dat hij in het bezit is van de Servische nationaliteit.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal – in tegenstelling tot waar verzoeker in het verzoekschrift lijkt op aan te sturen – het verzoek tot internationale bescherming van de verzoeker dus enkel moest beoordelen ten aanzien van Servië.

2.3.6.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij niet dezelfde rechten heeft als Serviërs en gediscrimineerd wordt omwille van zijn Roma origine, zijn Kosovaarse afkomst, zijn huidskleur, zijn naam en dialect en hij geen bescherming kon krijgen van de politie, dient te worden benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, en waarbij de staat niet wil of kan beschermen, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakt echter geenszins *in concreto* aannemelijk dat dit in zijn situatie het geval is. Immers, in de bestreden beslissing wordt op goede gronden overwogen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn economische problemen gelinkt zijn aan zijn origine als Roma, dat hij er wel degelijk in slaagde om in zijn levensonderhoud te voorzien, hij in de mogelijkheid was om in 2018 en 2019 frequent tussen Servië en België heen en weer te reizen. Verder wordt in de bestreden beslissing vastgesteld met betrekking tot zijn vermeende problemen met Servische bureaus – zo deze als aannemelijk kunnen worden beschouwd – dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten. Verzoeker maakte derhalve doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en hij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De algemene verwijzing naar het rapport “*Roma in the Republic of Serbia: The Challenges of Discrimination*” van Minority Rights Group Europe van maart 2021 (verzoekschrift, stuk 4) – hetwelk in lijn ligt met de beschikbare landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund voor zijn analyse – volstaat immers niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de

aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Waar verzoeker in het verzoekschrift voorts meent dat de commissaris-generaal niet ontkent dat hij geen toegang zal hebben tot medische zorg in Servië, is het de Raad niet duidelijk waarop hij doelt. Bovendien kan worden herhaald dat uit het medisch dossier dat verzoeker voorlegt (verzoekschrift, stuk 2) wel degelijk blijkt dat hij in Servië behandeld en begeleid werd in het kader van zijn medische problematiek van diabetes.

Voor het overige bekritiseert verzoeker de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er dan ook niet in slaagt om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.6.4. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal hem geen vragen heeft gesteld over zijn kwetsbaar profiel, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.5.. De Raad wijst er voorts op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker noch zijn raadsman maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij recent zijn moeder is verloren en nu enkel nog zijn vader heeft die in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat allerm minst wordt betwist dat verzoekers vader in België verblijft en er over een identiteitskaart beschikt, dewelke hij bijbrengt bij het verzoekschrift (stuk 3). Hoewel verzoeker geen bewijs voorlegt van het overlijden van zijn moeder, staat dit gegeven op zich evenmin ter discussie. Hieruit kan evenwel niet, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd, blijken dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt. Bijgevolg wijzigt dit betoog niets aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, noch kan hieruit een gegronde vrees vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

2.3.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.12. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.14. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende de kennelijke ongegrondheid van het verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET